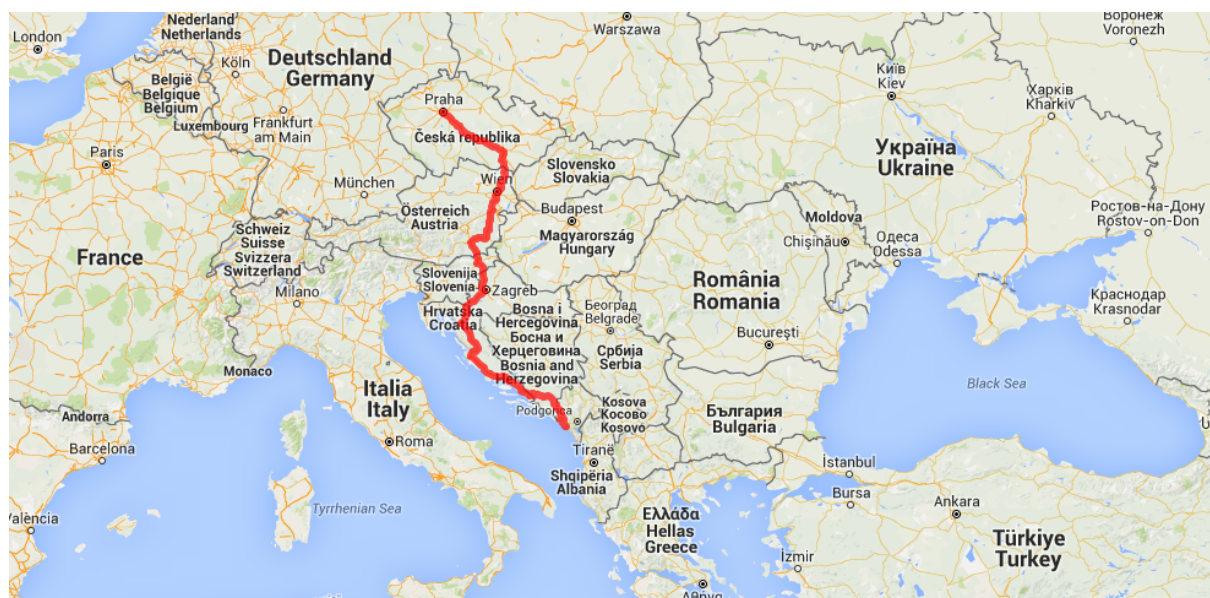

Cestovatelský denník CACIB Budva & CACIB Čanj (21.-22.5.2016)

Vyjeli jsme z Prahy – Opatova v pátek 20. 5. 2016 s malým zpožděním. Všichni jsme byli dobře naladěni, že máme klece pro pejsky a bagáž v zavazadlovém prostoru (uf...), ostatní tašky s rízky a pejsky u sebe v autobuse a jedeme vstříc novým výzvám – jak výstavním, tak cestovatelským.

Čekala nás dlouhá cesta (cca 1400 km, přes Rakousko, Chorvatsko, Slovinsko), až do Černé hory do přímořského letoviska Budva. Druhý den následoval přejezd do městečka Čanj. Cesta trvala cca 23 hodin, ale proběhla v pohodové náladě a bez potíží. Jen počasí nám nepřálo a cestou se střídal liják, kroupy, silný vítr a prudce se ochladilo.

Toto je naše trasa:

Počasí na jihu se naštěstí umoudřilo a cestou jsme se mohli kochat nádhernými výhledy (např. sv. Štěpán na skalnatém poloostrově, apod.).

Kolem šesté ráno jsme dorazili do Budvy, ke sportovišti. Doufali jsme, že jsme na správném místě, kde se bude konat výstava. Vzhledem k tomu, že zde nebylo téměř nic, co by výstavu připomínalo, byli jsme trochu zaražení...

Po kávě v autobuse jsme obživli,

a nabiti optimismem jsme se začali připravovat na výstavní klání. Během našich příprav se dostavili i pořadatelé, kteří tempem pověstným pro balkánské národy začali připravovat výstavní kruhy.

Výstava začala kolem jedenácté hodiny – samozřejmě černohorskou hymnou (velmi bojovnou) a samozřejmě proslovem ředitele výstavy. Byla to „jeho malenkosť“ Mio Vreteničič.

Po té už jsme se začali nervovat u výstavních kruhů jak dopadnou naši psí miláčkové v konkurenci (i bez konkurence) ostatních...a že tam konkurence byla, účast potvrdili vystavovatelé z dvaadvaceti zemí.

Po celou dobu výstavy byl ohromný víchr a létalo vše, co nebylo přivázáno. Naštěstí jsme si kolektivně pomáhali a český „tábor“ nejen ubránil vše proti odlétnutí, ale získal i spoustu CACů a CACIBů. Kavalírci k mé ohromné radosti byli mezi nimi.

Jen mopslíček a Věrka K. měli ohromnou smůlu – přijela mu obrovská konkurence z Čech – pan Panýrek s chotí.

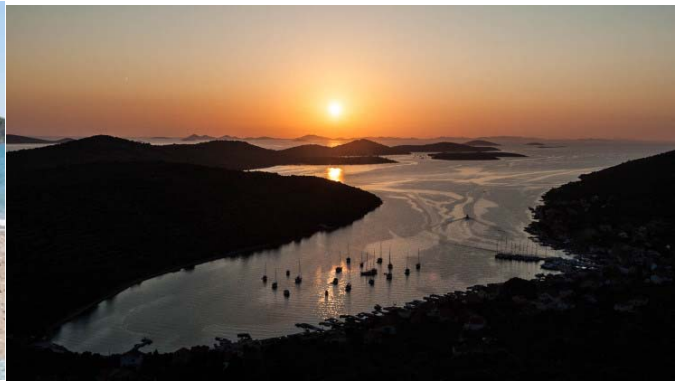
Po závěrečkách jsme zcela „vyfoukaní“ rádi naskákali do autobusu a přesunuli se do blízkého Hotelu. Po striktním přepočítání osob a psů (no kam ale na Čechy s vynalézavostí jak ušetřit za ubytování psů...) jsme se rádi ubytovali, umyli a následoval relax a spravedlivý spánek. Hotel byl velmi příjemný, pohodlný a dobře vybraný.

Kolem sedmé ráno jsme zasedli do busu a přesunuli se do další výstavní destinace- přímořská Čanj. Tady se výstava odehrála také na sportovišti, bohužel ne zatravněném, ale betonovém. Tentokrát nám počasí přálo a bylo slunce a vedro. Do výstavních kruhů jsme nastupovali na rozpálený beton a ne všichni to dobře snášeli. Zvláště pro kavalírky to nebyl žádný med.

Odměna byla ale sladká, ve formě titulů a championátů. Nabídka zadávaných titulů se hodně rozšířila (Champion Mediterana, Adriatic, atp.).

Ještě jsme si vykoupali nohy v moři (statečnější i celé tělo), poslední fotky a už k autobusu. Naši milí autobusáci nám pomohli s naložením klecí a čekala nás cesta zpět.

Převážně většině z nás dopadlo vystavování velmi dobře a vezli jsme domů kromě zážitků i tituly, byli jsme velmi dobře naladěni, veselí a v pohodě i po tak náročném výletu. Cestou zpět se nám znovu nabízely překrásné výhledy - západ slunce nad mořem, noční osvětlený Dubrovnik, atp. To byl takový malý bonus pro unavené cestovatele.

Proto nám ani tak nevadilo, že nás ještě cestou (naštěstí už v ČR) potkala malá nepříjemnost s autobusem a následně uzavřená a ucpaná D1 (hořel kamion). Čekání jsme vyplnili kávou u benzínové pumpy, venčením pejsků a samozřejmě dalším a dalším povídáním o nich.

Do Prahy jsme dorazili kolem páté.

Byl to báječný výlet s báječnými lidmi a pejsky a už se těšíme na další...Ivoši moc děkujeme za organizaci.

Lucka a kavalíři